Твого погляду вітер
піднімає з землі моє серце
наче кленовий листок
і я вже лечу над світом
і лоскітно мені від польоту
та в мереживі ранку
хмари як пір'я крилатого моря
проламуються піді мною
і я падаю
падаю
на мене летять полотна
колючих стерень
дзеркала ставів
плетениці стежок
отари осіннього лісу
леза колій
тарелі стадіонів
брили будинків
і кранів краби
де ж білі дзвініці грудей твоїх
щоб я розбитися лагідно міг?